

Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

[Sa 6,13-17](#)

[1 Te 4,13-17](#)

[Mt 25,1-13](#)

INSOLIDARITAT O IRRESPONSABILITAT ?1. Una estranya paràbola Conec més d' una persona que em diu que és la paràbola més "estranya" de tot l' Evangeli, la més difícil d' entendre, la que més grinyola en el nostre criteri assenyat i espontani que ens diu que hem d'ajudar els que ho necessiten. *Moltes vegades ens hem escandalitzat quan la nostra societat diu tot allò de "busca't la vida, aquest és el teu problema" (ande yo caliente i ríase la gente...) i altres afirmacions per l' estil, que es fan mal de cor i ens ofenen les oïdes . Com és possible que no es vulgui compartir l' oli, allò que adornava la torxa i li mantenia la flama encesa, en un gest de comprensió i solidaritat i, precisament en una ocasió tan especial com la d' aquella "aventura festiva" d' esperar el nuvi? Doncs no. **La cosa no va per aquí. Això, ara "no toca".** Ja tenim en els quatre evangelistes pàgines senceres que ens recomanen estimar, compartir, ser solidaris, atendre els malalts i necessitats, fer de bon samarità, tenir bon cor, no endurir les entranyes per culpa de l' egoisme o de les riqueses. Tot això sempre ho hem identificat amb una de les constants evangèliques. Però en aquesta pàgina, els trets no van per aquí. I fins potser van per uns altres camins; té molt a veure **amb el meu paper personal i intransferible** a l' hora de viure el compromís amb el Regne de Déu, amb la causa de l' Evangeli. **2. No oblidem mai un context** Aquest context és el de **la Comunitat de Mateu**. Per una banda, es respirava la sensació que la vinguda definitiva del Messies Gloriós trigava massa a venir, després de la seva mort i Resurrecció. **"EL NUVI QUE TRIGA!"** Per una altra, la crua realitat de les dificultats comunitàries. Havien de conviure els cristians que provenien del judaisme i els que "venien" del paganisme. Els primers tenien la consciència que ells eren els autèntics, no els qui es convertien dels ídols. I la realitat no sempre era aquesta. Tot això provocava "una certa confrontació". Els uns massa refiats i rutinaris, sense massa sentit d'aquella seriositat que suposava fer el pas a la veritable vida cristiana. Els altres més radicals, amb "més ganes i il·lusió". Però també els calia fer un "exercici de seny i responsabilitat", perquè el camí que acabaven d' encetar era molt important, gens folklòric, ni anecdòtic. *Aquesta breu, però real, "pintura socioreligiosa" ja ens està dient que calia tenir una saviesa especial (l' 'oli de les torxes!) per situar-se davant EL FET JESÚS, el nuvi de la paràbola... Aquell "oli" avui es podria dir "sentit de la responsabilitat personal, que és una mena de saviesa espiritual...3. El sentit de la responsabilitat personal.* I quan diem **"personal" no volem dir "individual i egoista"**. Diguem-ho ras i curt: *Ningú no podrà creure per mi; sóc jo qui hauré de fer la meva opció; la meva opció per l' esperança depèn en gran mesura de la meva vivència il·lusionada per la vida. Ningú no podrà estimar per mi. Ni Intermón, ni Mans Unides, ni Caritas, ni Metges sense Fronteres, ni Unicef ni ningú em podrà estalviar d' estimar personalment, directament, generosament, construint amb la meva aportació una cultura de la solidaritat i de la justícia. Sóc jo qui he de fer l' opció. Igual que ningú no pot respirar ni viure en comptes meu. En temes tan vitals com "la fe" i "l' amor" no puc delegar en ningú:* la darrera opció sempre és meva, encara que en el camí de la vida m' hagin acompanyat moltes persones. *Quantes vegades hem pensat en aquests fills i files, nétes i néts, que educats en cristià, en ambients cristians, després s' han apartat dels camins previstos... És que el darrer "Sí" només el poden dir elles i ells.* **La responsabilitat de la llàntia de la fe i de l' amor recau en cadascú.** Ningú no ens podrà donar ni un didal d' oli. Com deia **Sant Agustí:** *"Qui t' ha creat a tu sense tu, no et salvarà a tu sense tu."* Mentrestant, esforcem-nos a fer **allò que ningú no pot fer més que nosaltres.** Responsabilitat: és a dir respondre personalment a la missió que el Senyor ens ha confiat personalment...*

ETIQUETES

RESPONSABILITAT SOLIDARITAT